

2
 הרוכל פלדמן, שונא את קובלן. עולמות זרים זה לזה נפגשים על רקע של דלות ועוני, צפיפות איומה, ברוזים מקולקלים ומטבחים משותפים. כל סיבה אפסית גורמת להתפוצצות של יצרים. פלדמן, שנשט מושב שנמצא בקו האש של המסתננים על הגבול, טוען נוכח כולם, אחרי מריבה עם קובלן: "מה רוצים ממני? יותר מדי טוב לי? ליקקתי דבש? אחרי הנאצים והמחנות אני צריך להיהרג עליידי מסתננים במושב צורמעון? זה יותר מדי, לרצות בקצת חיים שקטים וטובים, בלי צרות? לא היו לי די צרות באירופה? מתברר כי סיבת כל העצבנות היא בכך שהעירייה מאיימת לפנות את כל דיירי הבית ולפוצץ את הבנין, מכיון שהוא עלול להתמוטט. לפני הפשע ביקר פקיד העירייה בבית.

בסכין על סף הבית בשטח טרה שמה מצור על הבית, מתחילה חקירתם של החשודים (מימין): מושיק, כורדי, מנקה, בלילות (זאב ברלינסקי), לן יוסף ידו, עומד על המדרגים נבעתי בדרום: "איתי טרה ולא משהו אחר! יצאתי ליו פלדמן, האשכנזי: "אתה לוי שהוא בטוח כי המרוקאי, זו למעשה דעת כל הנוכחים. נגד השכנים האחרים בבית.

רק לעתים רחוקות מעז תי- אטרון עברי להעלות על ה- במה מחזה החושף באמת מציאות כואבת. "קובלן" מ- חוזה האחרון של יגאל מוסיני זון. המבויים עליידי שמואל בונים, מפר מסורת זו של בת- היענה. "קובלן" משמש פה לרובות אנשים הנמצאים ב- מצב דומה, אך אם לא הס- תכבו עם החוק. זוהי קריאת תגר לשוב הוותיק, שיהדרר באורלו ובחיו של קובלן המרוקאי מאז סוף המלחמה.

7
 "אתם עושים לי חם בראש!" צועק קובלן, אחרי שערב שלם העליבוהו ועינוהו בחקירות שתייוערב. "הפסיקו להסתכל בי בעיניים כאלה... שאני מרגיש כאילו אני הולך ערום איפה שכולם הולכים לבושים עם עניבות מגור הצות... קובלן היה טוב לשפוך את המעינים שלו, את כל הבטן שלו על גדר התיל בעיראק-סואידן. אבל קובלן לא טוב בשיל לשתות תה עם החברים שלו. מצחיק לשמוע מפי שווארצה מארוקאנר שהוא נלחם בשביל מולדת חדשה!"

6
 כשנכנס גיוש, פקיד העירייה (יצחק שילה) מתברר שהוא מפקד הפלוגה לשעבר של קובלן. הוא לא ידע כלל כי קובלן הוא אותו סימן טוב שרחל, בחו של פלדמן, פוחדת מפניו בסמי- טאות האפלות של יפו. גיוש, שהוא המאהב של רחל, נזכר כיצד לימד הוא את קובלן להס- תער ולרקוד בכיוון. הוא מרגיש עצמו אחראי לגורלו.

10
 מאוויו האמיתיים של קובלן באים לידי גלוי באהבתו לרחל. אולם בשבילו היא האשה הלבנה, הנכספת, שלא ישיגה לעולם. הוא מבין כי זוהי תהום שאין עליה גשר. הוא אומר לרחל, בשפתו המגומגמת: "אל תהי רעה! אני רק רוצה להסתכל בעיניים שלך יותר מקרוב מפני שאני אוהב אותך! אני יודע שזה ככה, מפני שאף פעם לא חשבתי שאת אשה, אלא רק שאני אוהב אותך. אני יודע שהפסדת, אבל אני רוצה שתאמיני שזה לא היה שקר... תני לי היו שלך!" אולם רחל נרתעת ממנו, בבחילה, בזכרה כיצד ארב לה בסמטאות. אינה נותנת לו את ידה, לא עוזרת גם העובדה שקובלן תרם בזמן הקרבות מדמו לאחיה. (בדם האשכנזי התערב דם שחור, מרוקאי...)

11
 גיוש משוכנע לגמרי שקובלן דקר את הי אלמוני, אולם מוכן להעלים את העדויות העיקריות ולחלץ אתו מן הצרה, בתנאי שקובלן יצא מתוך הסמטאות ויתחיל בחיים חדשים. אולם קובלן מתפרץ. אתם רוצים להציל אותי מן המשטרה, אבל אינכם מאמינים לי אפילו בגרוש, אפילו בחצי מיל! בסופו של המחזה, לאחר שמתגלית לפתע האמת על מעשה הפשע, זועק קובלן אל חבריו לשעבר: "לירוק ישר לתוך הפרצוף שלי שבעים פעם בערב ואחרי-כך לתת לי ממתה מגוהצת, זהו! או מה? או כבר אין רוק על הפנים שלי ובעיניים שלי? כן, כך אתם חושבים! אני לא! הכנסתם לי את הראש חצי מטר מתחת למים עד שכמעט נחנקתי - ואז אתם פתאים רוצים להציל אותי!" בועקתו של קובלן מסתיים המחזה.

